

ФАЛЬКЛАРЫСТЫЧНЫЯ ДАСЛЕДАВАННІ

КАНТЭКСТ. ТЫПАЛОГІЯ. СУВЯЗІ

Зборнік навуковых артыкулаў

Выпуск 13

Мінск
РІВШ
2017

УДК 398
ББК 63.582
Ф19

Рэкамендавана
кафедрай тэорыі літаратуры
Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта
(прагакол № 3 ад 30 лістапада 2016 г.)

Рэдакцыйная калегія:

*Т. І. Шамякіна (старш.), А. М. Андрэеў, Г. А. Барташэвіч,
А. І. Бельскі, А. У. Марозаў, В. П. Рагойша*

*На вокладцы змешчаны малюнак
беларускай мастачкі Яўгеніі Сухаверхавай*

Фалькларыстычныя даследаванні : Кантэкст. Тыпа-
Ф19 логія. Сувязі : зб. навук. арт. Вып. 13 / рэдкал.: Т. І. Шамякі-
на (старш.) [і інш.]; пад навук. рэд. В. В. Прыемка. – Мінск :
РІВШ, 2017. – 178 с.

ISBN 978-985-586-008-3.

У зборнік, падрыхтаваны кафедрай тэорыі літаратуры і вучэбна-на-
вуковай лабараторыяй беларускага фальклору Беларускага дзяржаўнага
ўніверсітэта, увайшлі артыкулы, прысвечаныя актуальным праблемам
фалькларыстыкі.

Адрасуецца спецыялістам у галіне фалькларыстыкі, міфалогіі, этна-
логіі і літаратуразнаўства, студэнтам і магістрантам, а таксама тым, каго
цікавяць пошукі сучаснай навукі.

УДК 398
ББК 63.582

ISBN 978-985-586-008-3

© Афармленне. ДУА «Рэспубліканскі
інстытут вышэйшай школы», 2017

МІФАЛАГІЧНЫЯ ІНТЭРТЭКСТЭМЫ Ў ПАЭЗІІ ЛЕАНІДА ДРАНЬКО-МАЙСЮКА

Праблемы інтэртэкстуальнасці і пытання тыпалогіі адносінаў як вынік выкарыстання паэты і празаікамі ў сваіх творах «чужога слова» – адна з шырока абмяркоўваемых з’яў у сучасным літаратуразнаўстве.

Пры аналізе творчасці Л. Дранько-Майсюка адносна наяўнасці ў ёй інтэртэкстуальных міфалагічных элементаў, мы абавіраліся на працы М. Бахціна [1], Ю. Крысцевай [12], Ж. Жэнега [11], Н. Фацеевай [13] і іншых даследчыкаў. Пад інтэртэкстуальнасцю разумеем сувязь пэўнага твора з іншымі, дзякуючы наяўнасці ў тэксце эпиграфаў, цытат, алюзіяў, рэмінісцэнцый і г. д. Даследчыкі прапануюць свае класіфікацыі інтэртэкстуальных элементаў і звязуюць іх міжтэкставых сувязей. Паколькі нас цікавіць наяўнасць міфалагічных алюзіяў ў вершах Л. Дранько-Майсюка, звернемся непасрэдна да «ўласна інтэртэкстуальнасці, якая ўтварае канструкцыі «тэкст у тэксце» (цытаты, алюзіі, цэнтонныя тэксты)» [13, 122–159].

Як адзначае Н. Фацеева, «алюзіі – запазычанне пэўных элементаў пратэкста, па якіх адбываецца іх пазнаванне ў тэксце-рэцыпіенце, дзе і адбываецца іх прэдыкацыя» [13, 128]. Алюзія пазбаўлена літаральнасці і экспліцытнасці. Менавіта з-за гэтага яна ўяўляецца нечым больш далікатным і тонкім у параўнанні з цытатай. Спецыфіка алюзіі – ускосная адсылка да літаратурных тэкстаў, якая пэўным чынам прымушае працаваць памяць чытача і прадугледжвае магчымасць знайсці і зразумець у тэксце зашыфраваную аўтарскую думку.

У вершах Л. Дранько-Майсюка знаходзім шматлікія алюзіі на сюжэты міфаў, звязаных з антычнымі вобразамі Авідзія [4, 237], Апалона [3, 48], Амура [4, 65], Арфея [5, 99], Леты [9, 25], Піфіі [3, 49], Сізіфа [4, 194], Харона [4, 9], Эола [2, 52], Эроса [5, 110] і іншых. Л. Дранько-Майсюк не проста называе імёны насельнікаў грэчаскага пантэона і тых, хто мае пэўнае дачыненне да іх, а, выкарыстоўваючы гэтыя міфалагічныя інтэртэкстэмы, разлічвае на фонавыя веды чытача і хоча ад яго інтэлектуальнай актыўнасці.

На прыкладзе ўжывання ў вершах вобраза старажытнагрэчаскага бога Апалона і вядомых сюжэтаў старажытнагрэчаскай міфалогіі, звязаных з гэтым богам, мы бачым, як Л. Дранько-Майсюк удала ўключае ў сюжэт сваіх твораў агульначалавечыя міфалагемы і сімвалы. Апалон – златавалосы, срэбралукі бог свету, апякун мастацтваў і муз, прадказальнік будучыні, бог-доктар, апякун перасяленцаў – паспяшыў адкрыць свае пачуцці маладой наядзе Касталіі і тым самым напалохаў каханую. У выніку ён страціў шчасце, якое, здавалася, было так блізка. З-за гэтага, як сцвярджае паэт, «няшчасны Апалон» «Сваю наблізіў старасць» [3, 48]: «Юнак вясёлы Апа-

лон, / Касталіяй зачараваны – / Наядай маладой, / Пабег за ёю наўздагон... / Пасля стаяў, расчараваны, / Над прывіднай вадой. / Які няшчасны Апалон! / Касталія крыніцай стала» [3, 48]. Німфа Касталія – дачка рачнога бога Ахелоя, ратуючыся ад пераследаванняў Апалона, ператварылася ў крыніцу на гары Парнас. У вадзе гэтай крыніцы, прысвечанай Апалону і Музам, амываліся паломнікі, што прыходзілі ў Дэльфы. Праз гэты міфалагічны сюжэт Л. Дранько-Майсюк раіць чытачу не быць хуткім у выказванні сваёй радасці, бо нават у адносінах таго, што датычыцца кахання, патрэбна быць асцярожным і ні ў якім разе не быць паспешлівым.

Лірычны герой Л. Дранько-Майсюка з ледзь чутным трымценнем адносіцца да каханай, даражыць пачуццямі, перажывае, хвалюецца. Паэт нават не верыць прароцтву апалонавай жрыцы Піфіі, якая прадракала яму і яго каханай разлуку: «Пад гучанне чаратовай флейты / Вандравалі мы з табой у Дэльфы... / Уваход заняўшы ў Апалонаў храм, / Піфія разлуку прадракала нам. / І прароцтва пахла лісцем лаўра, / І сказала ты: «Усё няпраўда» [3, 49]. Аднак гэта прароцтва павінна збыцца, бо яно «пахла лісцем лаўра», а вечназьялены лаўр яшчэ з часоў антычнасці лічыцца сімвалам славы, перамогі. Дэльфы – старажытнагрэчаскі горад, агульнагрэчаскі рэлігійны цэнтр з храмам і аракулам Апалона. У гэтым горадзе раз у чатыры гады праходзілі Піфійскія гульні, якія былі другімі па значнасці і папулярнасці пасля Алімпійскіх. Заўважым: рамантычная вандроўка паэта і каханай у Дэльфы праходзіла «Пад гучанне чаратовай флейты». Розныя віды чароту растуць і ў Беларусі, і ў Грэцыі.

Суцішэнне горкім віном дапамаге лірычнаму герою забыцца, ён губляе пачуццё рэальнасці, цвярозасці і бачыць ва ўсім слодыч жыцця. У такім стане лірычны герой узгадвае памочніка Афродыты Эрота, які робіць паэта багатым на пачуцці: «Віхура каралеўскага гарода, / Па горла апынуўшыся ў віне, / Пяе пра кучаравага Эрота, / Цвярозасць вымываючы з мяне, / Вось так паэт становіцца багаты / І адчувае асалоду ўсю» [3, 87]. У «Кнізе да спадарыні Эл» Эрот, наадварот, не можа да давесці сваю справу: яго стрэлы насуперак старажытнагрэчаскім міфам не дасягаюць сэрца спадарыні Эл. «Але не занятае сэрца. / Эрот, не ішкядуючы стрэл, / І мне, і багам абвяшчае, / Што толькі ў спадарыні Эл / Занятым яно не бывае» [5, 110]. Л. Дранько-Майсюк наўмысна паказвае магчымасць бездаказнага кахання, калі ніякія чары, нават дапамога Эрота, не падзейнічае на сэрца, у якім няма месца для гэтага закаханага.

Сярод антычных вобразаў, інтэрпрэтаваных Л. Дранько-Майсюком, ёсць тыя, што звязаныя з тэмай смерці: Лета [3, 8], Харон [4, 9]. Лета – адна з рэк у падземным царстве Аіда, рака забыцця. Памерлыя, калі прыбывалі ў падземнае царства, пілі ваду з гэтай ракі, пасля чаго забываліся пра мінулае. Тыя ж, хто зноў з’яўляўся на зямлю, павінны былі яшчэ раз напіцца вады з яе: «Я пісаў раман пра Лету / І напісанае рваў, / Выпадко-

вamu сюжэту / Сваё сэрца давяраў. / Але гэтага сюжэта / Не ставала для жыцця, / І была каханка Лета – / Гераіняй забыцця» [3, 8]. Лірычны герой верша «Я стаміўся, я змарыўся...» проста стаміўся ад капрызаў каханай жанчыны. Напісаць раман яму не ўдавалася і ён проста бавіў час пад лёгкую музыку «над келіхам віна» [3, 9].

Присутнічаюць алюзіі на сюжэты са старажытнарымскіх міфаў. Згодна рымскай міфалогіі, багінняй прыгажосці з’яўляецца Венера, якую супастаўляюць з грэчаскай Афродытай: «Ты глядзіш на мяне, ты глядзіш, / Нечаканая госця, – / Так Венера глядзіць на Парыж / І спрыяе міласці» [3, 40]. Гэтай інтэртэкстэмай аўтар падкрэслівае незямную прыгажосць каханай, загадкаваць у позірку, калі яна глядзіць на лірычнага героя.

Разам з тым Л. Дранько-Майсюк звяртаецца і да славянскай міфалогіі. Алюзіі на міфалагічны вобраз, звязаныя з богам-грамавержцам Перуном, присутнічаюць у яго паэтычных творах. Напрыклад, у вершы «Пярун блаславіў твае ўцёкі...» чытаем: «Пярун блаславіў твае ўцёкі – / Высокі і добры наўздзіў – / Твае завушніцы, пярсцёнкі / І твой ланцужок блаславіў» [3, 28]. Сувязь паэта, жанатага чалавека, з чужой жонкай блаславіў самы галоўны язычаскі бог. Аднак такая забароненая любоў не робіць чалавека шчаслівым на працягу ўсяго жыцця: яна імгненная, як маланка Перуна, што здольна запаліць у любы момант усё, што ёй трапіцца на шляху. Яна знішчае каханне, запальвае і тут жа гасіць святло ў душы і селіць замест яго цемру. Дабрыня Перуна – хвілінная дапамога, невялікі і адначасова такі значны падарунак каханым, якія не могуць быць разам.

Героі вядомых літаратурных твораў, у якіх актуалізуюцца літаратурныя міфы, знайшлі сваё месца і ў творчасці паэта-інтэлектуала Л. Дранько-Майсюка. Гэта вобразы легендарных іспанцаў Дон Жуана і Дон Кіхота: «І забыццё палюбоўнага раю / Бачыцца таннай пустой пазалотай, – / Гэта ў табе Дон Жуан памірае / Ад справядлівай рукі Дон Кіхота» [3, 27]. Адзін – легендарны распуснік, пакарыцель жаночых сэрцаў, любоўныя і дуэльныя паходжанні якога доўгі час заставаліся беспакананымі. Другі – абаронца бедных і пакрыўджаных. Дон Жуан у лірычным героі верша «Шчасце сустрэне цябе, быццам холад...» памірае ад таго, што яго каханка ўжо не такая, якой была раней: «у халаце да долу», «з непрыбранымі валасамі», у яе «нефарбаваныя вейкі і вусны». Хвіліннае каханне паэт паставіў вышэй за жонку і сына, вышэй за свае вершы. Былое шчасце, як піша аўтар, «Покуль яно каля люстра ў адчай / Воблік шукае выратавальны» [3, 27], лірычны герой адпускае, зразумеўшы пустаць такога шчасця і тым самым змірыўшыся са смерцю ў сабе Дон Жуана. Хутчэй за ўсё ён больш не будзе ставіць вышэй за імгненныя хвіліны шчасця сям’ю. Дон Кіхот – сімвал справядлівасці, які пазбаўляе жыцця Дон Жуана ў душы паэта.

Узгадаў Л. Дранько-Майсюк і пра аднаго з самых вядомых рыцараў Круглага стала – рыцара Ланцэлата: «Мы будзем ведаць з году ў год, / Таго

забыць не зможам, / Што толькі рыцар Ланцэлот / Сапраўдны пераможца» [9, 125]. Ланцэлот забіў Дракона і вызваліў ад яго прыгнёту людзей, вась і славіць добрага і мужага рыцара народ.

Акрамя алюзій на міфалагічных герояў, на самі міфы ў вершах Л. Дранько-Майсюка часта сустракаюцца алюзіі на месцы, з якімі звязаны пэўныя міфы. Гэта непасрэдна сама Грэцыя – «*мы ў Грэцыі даўно*» [2, 50], старажытныя Афіны – «*Тваё цела абвіў вінаград / Старажытных Афінаў*» [3, 41], Акропаль – «*Калі ўзыходзіў на Акропаль*» [4, 239], Атлантыка – «*твая Атлантыка*» [2, 51], Геліконская гара – «*Дастань з геліконскай гары*» [3, 189], Дэльфы – «*Вандравалі мы з табой у Дэльфы*» [3, 49], Егіпет – «*Я паміраць паеду ў Егіпет*» [9, 34], Іанічнае мора – «*За акном – дыяфанавы пляч / Іанічнага мора*» [2, 28], Парфенон – «*свет аднаўляецца, як парфенон*» [3, 50], Рым – «*вучнёўскі Рым*» [2, 51].

Выкарыстанне міфалагічных алюзій у лірыцы Л. Дранько-Майсюка падпарадкавана канкрэтнай мастацкай задачы. Гэтыя інтэртэкстэмы дазваляюць вызначыць пазіцыю аўтара ў адносінах да кахання, тлумачаць паводзіны лірычнага героя. Лірычны герой стварае сваю краіну, у якой на шляху сумлення няма ніякіх перашкод, як гэта бачым у вершы «Сон залаты не менее ў цане...»: «*Калі знаходзім пачуццё адно / І нітку залатую, што не рвецца, / То мы – не тут, мы ў Грэцыі даўно...*» [3, 101].

У выбары паміж «праведным» жыццём і новымі эмоцыямі герой прадказальна схіляецца да законаў антычнасці з яе любоўнай цяпцімасцю і ўседазволенасцю. Ён разумее грэшнасць адносін жанатага мужчыны з замужняй жанчынай, але яму складана адкрыта абвінаваціць сябе ў гэтым і тым самым паставіць кропку, пазбавіўшыся новых эмоцый. Адзіны выхад для яго сумлення – апраўданне забароненай сувязі былымі традыцыямі: «*Няхай пачуцці вінаватыя, / Сваёй збаяўшыся віны, / Папросяць радасці эладнае / У вечна юнай даўніны... / У даўніны – не крык анафемны, / А суцяшэнне для мяне: / «Няма ні грэшных і ні праведных, / А ёсць каханыя і не...»*» [4, 263].

Як відаць, у некаторых выпадках пранікненне ў творы Л. Дранько-Майсюка сюжэтаў з міфалогіі адбываецца дзякуючы падрабязнаму апісанню, захаванню сюжэтнай лініі і параўнальна нязначнай трансфармацыі тэксту арыгінала. Выкарыстоўваючы вобразы грэчаскіх, рымскіх і славянскіх багоў, паэт прама ўказвае чытачу на першакрыніцу.

Алюзіі ў вершах Л. Дранько-Майсюка складаюць асобную групу інтэртэкстуальных элементаў. Сярод алюзій сустракаюцца атрыбутаваныя алюзіі і алюзіі без атрыбуцыі. Калі гаварыць пра тое, якія з іх пераважаюць, то адзначым, што гэта алюзіі без атрыбуцыі. Міфалагічныя алюзіі ў паэзіі Л. Дранько-Майсюка можна падзяліць на тры групы: алюзіі на антычныя вобразы, алюзіі на міфалагічныя сюжэты, алюзіі на геаграфічныя месцы, звязаныя з міфічнымі сюжэтамі і іх героямі.

Такім чынам, алузіі – адзін з асноўных спосабаў выражэння інтэр-тэкстуальнасці ў лірыцы Л. Дранько-Майсюка. Перад тым, як выкарыстаць элементы міфалогіі, паэт падвяргае іх сваёй інтэрпрэтацыі, дзякуючы чаму яны трансфармуюцца яго свядомасцю, яго чалавечым і мастацкім вопытам.

ЛІТАРАТУРА

1. *Бахтин, М.* Эстетика словесного творчества / М. Бахтин. – М.: Искусство, 1986. – 444 с.

2. *Дранько-Майсюк, Л.* Акропаль: паэзія, эсэ / Л. Дранько-Майсюк. – Мінск: Маст. літ., 1994. – 195 с.

3. *Дранько-Майсюк, Л.* Вершы. Каханне. Проза / Л. Дранько-Майсюк. – Мінск: Харвест, 2003. – 304 с.

4. *Дранько-Майсюк, Л.* Гаспода: выбранае / Л. Дранько-Майсюк. – Мінск: Маст. літ., 1998. – 383 с.

5. *Дранько-Майсюк, Л.* Кніга для спадарыні Эл: проза, вершы, п'еса / Л. Дранько-Майсюк. – Мінск: Кнігазбор, 2012. – 200 с.

6. *Дранько-Майсюк, Л.* Над пляцам: вершы / Л. Дранько-Майсюк. – Мінск: Маст. літ., 1986. – 86 с.

7. *Дранько-Майсюк, Л.* Паэтаграфічны раман: вершы, проза / Л. Дранько-Майсюк. – Мінск: Кніга, 2002. – 111 с.

8. *Дранько-Майсюк, Л.* Стомленасць Парыжам: вершы і эсэ / Л. Дранько-Майсюк. – Мінск: Маст. літ., 1995. – 191 с.

9. *Дранько-Майсюк, Л.* Тут: вершы, паэмы, эсэ / Л. Дранько-Майсюк. – Мінск: Маст. літ., 1990. – 214 с.

10. *Дранько-Майсюк, Л.* Цацачная крама: кніжка для вялікіх і малых / Л. Дранько-Майсюк. – Мінск: Медисонт, 2008. – 128 с.

11. *Женнет, Ж.* Фигуры: работы по этике / Ж. Женнет; пер. Е. Васильевой [и др.]; под общ. ред. С. Зенкин. – М.: Изд-во им. Собашниковых, 1998 – 469 с.

12. *Кристева, Ю.* Избранные труды: Разрушение поэтики / Ю. Кристева; пер. Г. Косиков и Б. Нарумов. – М.: «Российская политическая энциклопедия» (РОССПЭН), 2004. – 656 с.

13. *Мифологический словарь* / И. Н. Лосева [и др.]. – Ростов н/Д.: Феникс, 1997. – 576 с.

14. *Фатеева, Н. А.* Контрапункт интертекстуальности, или Интертекст в мире текстов / Н. А. Фатеева. – М.: Агар, 2002. – 280 с.

ЗМЕСТ

ПРАДМОВА	3
РАЗДЗЕЛ 1. ФАЛЬКЛОР У КАНТЭКСЦЕ КУЛЬТУРЫ	5
<i>Валянціна Новак.</i> Традыцыі калядна-навагодніх святкаванняў на Століншчыне.....	5
<i>Римма Ковалева.</i> Погрешности мифопоэтической интерпретации и проблема верификации источников.....	12
<i>Славяна Шамякіна.</i> Функцыянаванне казак у грамадстве.....	18
<i>Татьяна Лукьянова.</i> Фольклорная картина мира как интегральная типологическая характеристика национальной культуры.....	24
<i>Эла Дзюкава.</i> Фальклор як маркер этнакультурнай самаідэнтыфікацыі народа (песенны рэпертуар Холмшчыны і Падляшша).....	27
<i>Людміла Дучыц, Ірына Клімковіч.</i> Міфалагічны персанаж «чорт» у беларускім ландшафце.....	32
<i>Светлана Андриевская.</i> Проблемы сбора и аутентичности детского фольклора.....	44
<i>Надежда Конобеева.</i> Любовная тема в фольклоре: к вопросу о генезисе	49
<i>Юлія Акуліч.</i> Невербальны камунікатыўны код вясельнай абраднасці Гомельшчыны.....	53
<i>Алена Паўлава.</i> Сімволіка колераў у паэзіі беларускага вяселля.....	58
<i>Чжу Гэлімэн.</i> Погребальный ритуал в русской и китайской культурах.....	63
<i>Юлия Гришкевич.</i> Образ Мирового Древа в психологии и культуре.....	68
<i>Виола Казанина.</i> Антиквариат в контексте современной культуры.....	72
<i>Ганна Іванова.</i> Да праблемы даследавання народных балад.....	77
РАЗДЗЕЛ 2. ФАЛЬКЛОР – ВЫХАВАННЕ – АДУКАЦЫЯ	85
<i>Таццяна Шамякіна.</i> Міфы калектыўнай сьвядомасці і адукацыя.....	85
<i>Римма Ковалева, Ольга Приемко.</i> Теоретические проблемы фольклористики и стратегия их преподавания в вузе.....	90
<i>Анна Квачек.</i> Анализ поэтического текста как фактор формирования социокультурной компетенции.....	92
<i>Татьяна Рубаник, Синь Пэн.</i> Изучение китайскими студентами русских пословиц и поговорок как источника прецедентных феноменов: сопоставительный подход.....	97

РАЗДЗЕЛ 3. ФАЛЬКЛОР – ЛІТАРАТУРА – МОВА	104
<i>Алена Вострыкава.</i> Фальклор у рамане Бажэны Немцавай «Бабуля».....	104
<i>Александр Горбачев.</i> Природа самодержавной власти в поэме М. Ю. Лермонтова «Песня про царя Ивана Васильевича, молодого опричника и удалого купца Калашникова»	110
<i>Ганна Мятліцкая.</i> Мастацкае адлюстраванне Купалля ў творах Янкі Купалы і Якуба Коласа 1910–1920-х гг.	115
<i>Наталья Прушинская.</i> С белой повязкой на глазах. О пережитом в немецкой оккупации (по рассказам матери и брата)	122
<i>Людмила Циманович.</i> Реализация мифологемы сна в поэме П. П. Негоша «Черногорец в плену у вилы»	129
<i>Наталля Базар.</i> Міфалагічныя інтэртэкстэмы ў паэзіі Леаніда Дранько-Майсюка.....	133
<i>Алена Сцяпаншкіна.</i> Кітайскія навелы пра незвычайнае і беларускія казкі	138
<i>Марина Фоменкова.</i> Нить и полотно: языковые стереотипы и народные поверья.....	140
<i>Анастасия Головня, Чэнь Бо.</i> Специфика функционирования концепта «здоровье» в китайской наивной картине мира.....	143
<i>Вольга Арцёмава.</i> Камунікатыўна-прагматычныя функцыі ўказальных часціц ў беларускай мове.....	152
РАЗДЗЕЛ 4. МАТЭРЫЯЛЫ Ш РЭСПУБЛІКАНСКАГА НАВУКОВА-ПРАКТЫЧНАГА СЕМІНАРА «СУЧАСНАЯ ФАЛЬКЛАРЫСТЫКА, МІФАЛОГІЯ, ЭТНАЛОГІЯ: ПАЗІТЫЎНЫЯ, НЕГАТЫЎНЫЯ, СУПЯРЭЧЛІВЫЯ ВЕКТАРЫ РУХУ»	158
Аб працы семінара	158
<i>Рыма Кавалёва.</i> Каляндарная абраднасць: з’ява, тэкст, тэрміналагічная аўра.....	160
<i>Маргарыта Латышкевіч.</i> Прымхліца ці былічка? (Да праблемы міжнароднай уніфікацыі тэрмінаў).....	163
<i>Алена Боганева.</i> Былічка	165
РАЗДЗЕЛ 5. МАТЭРЫЯЛЫ ДЛІЯ ЭНЦЫКЛАПЕДЫЙ І СЛОЎНІКАЎ	166
<i>Ольга Полукошко.</i> Граффити	166
<i>Ольга Полукошко.</i> Эпистолярные формы	168
Нашы аўтары	174

Навуковае выданне

**ФАЛЬКЛАРЫСТЫЧНЫЯ
ДАСЛЕДАВАННІ
КАНТЭКСТ. ТЫПАЛОГІЯ. СУВЯЗІ**

Зборнік навуковых артыкулаў

Выпуск 13

У аўтарскай рэдакцыі

Адказны за выпуск *В. І. Палукошка*
Камп'ютарная вёрстка *Ю. М. Маркоўкі*

Падпісана ў друк 07.02.2017. Фармац 60×84/16.
Папера афсетная. Рызаграфія.
Ум. друк. арк. 10,34. Ум.-выд. арк. 10,41. Тыраж 50 экз. Заказ 15.

Выдавец і паліграфічнае выкананне
дзяржаўная ўстанова адукацыі
«Рэспубліканскі інстытут вышэйшай школы».
Пасведчанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі выдаўца,
вытворцы, распаўсюджвальніка друкаваных выданняў
№ 1/174 ад 12.02.2014.

Вул. Маскоўская, 15, 220007, г. Мінск.